

בתי המשפט

000552/05 א		בית משפט השלום בראשון לציון
01/05/2006		בפני כבוד השופטת דליה גנות סגנית נשיא

בעניין:

רפי (אסד) גלרון

ע"י ב"כ עו"ד מיכה צמיר התובע

נגד

חן סבן

ע"י ב"כ עו"ד אבי גפן הנתבע

פסק דין

1. בפניי כתב תביעה אשר הוגש על ידי מר רפי (אסד) גלרון (להלן: "התובע") כנגד מר חן סבן (להלן: "הנתבע"). בכתב התביעה עותר התובע לפיצוי כספי על פי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע").

העובדות הצריכות לעניין

2. התובע הינו "איש מחשבים" (סע' 1 לכתב התביעה) ואילו הנתבע מנהל חנות לממכר ציוד מחשבים בקריית מלאכי. לטענת התובע, פרסם הנתבע ביום 1/10/99 "באתר אינטרנט בשם PEEP.CO.IL בלוח הכרזות בשם "הלוח – גבר לגבר" המיועד לאוכלוסיית ההומוסקסואלים, מודעת שווא בשם התובע, לפיה מבקש התובע להכיר גברים למטרות מין" (סע' 3 לכתב התביעה). תוכן המודעה שפורסמה היה כדלקמן: "גבר שמחפש מפגש שובב עם גברים!!! מחפש אותך היודע להעניק ולפנק, אני ביישן ואוהב משחקים ואם אתה...". בו ביום פורסמה מודעה נוספת שלשונה "אני מחפש זיון חזק וכואב בתחת, אז קדימה. צרו קשר. אני חם". התובע טוען כי הנתבע הודה בפרסום מודעה נוספת, שלישית במספר.

המודעות ציינו במפורש את שמו הפרטי ושם משפחתו של התובע, והופנו למספר הטלפון הסלולרי שברשותו, למרות שמדובר במספר חסוי. התובע טוען כי החל מיום 2/10/99, ובתגובה ישירה למודעות, החל לקבל "שיחות זימה מגברים... במקביל קיבל התובע שיחות נאצה מאנשים הסולדים מהומוסקסואלים" (סע' 5 לכתב התביעה). התובע חשד בנתבע כי הוא זה שפרסם את המודעות ולדבריו "... הנתבע אישר באוזני התובע כי הוא

אשר פרסם את המודעות" (סעי' 9 לכתב התביעה). התובע דרש במפגיע מהנתבע להסיר את המודעות ואף פנה לאבי התובע בבקשת עזרה. הנתבע הסכים למחוק את המודעות אולם לא הצליח בכך, ויעץ לתובע "ללמוד לחיות עם זה" (סעי' 11 לכתב התביעה).

התובע טוען כי שיחות הטלפון שקיבל בעקבות פרסום המודעות שיבשו את שיגרת חייו, ואף הביאו לסיום יחסיו עם חברתו באותם ימים. כמו כן גרס לו העניין נזק תדמית-חברתי-כלכלי, עוגמת נפש, פגיעה בשמו הטוב, פגיעה בקשריו עם הסביבה, ופגיעה בעסקיו ובפרנסתו.

הנתבע מכחיש את המיוחס לו, וטוען כי בסך הכל ניסה לסייע לתובע להוריד את המודעות מהאינטרנט, וזאת בעקבות פנייתו של התובע אליו ובקשתו לעזרה. הנתבע מבהיר כי בגין המעשים המיוחסים לו בכתב התביעה, הוגש כנגדו כתב אישום, וכי הוא "זוכה מכל אשמה" (סעי' 18 לכתב ההגנה), והוא מסביר את האירועים נשוא כתב התביעה בכך שבזמנו, בהיותו קטין, ניסה התובע לקשור עימו קשרים חברתיים ועסקיים, ובין היתר שידל אותו "... לבנות מפצל למכשירי הום סינימה בלתי חוקי, והתובע היה מוכר את המפצלים הללו וזאת מבלי לתת לנתבע כל תמורה, התובע אף שידל את הנתבע גם לפרסם את עניין מכירת המפצלים באתרי אינטרנט שונים..". (סעי' 21 לכתב ההגנה) "בשלב כלשהוא חפץ הנתבע לנתק עם התובע את קשריו בכל הנוגע למכשירים הללו, ולהמשיך עימו בקשרים חבריים, אך החלטתו של הנתבע כנראה לא מצאה חן בעיני התובע וזוהי הדרך "להענישו" ע"י שימוש לרעה בדרכי משפט" (סעי' 21 י' לכתב ההגנה).

דיון

3. חוק איסור לשון הרע מגדיר בסעי' 1 מהו לשון הרע:

"לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה,

לבוז או ללעג מצידם.

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסות לו".

נשאלת השאלה האם יש בתוכן המודעות שצוטטו, משום לשון הרע על פי חוק איסור לשון הרע, ודומה כי אין ספק שמודעות מסוג זה הנקשרות עם שמו של אדם שאינו בעל נטיות הומוסקסואליות, מהוות לשון הרע כלפיו, שכן מדובר לכאורה בפרסום מבזה ומשפיל (ראה ספרו של אורי שנהר "דיני לשון הרע"). אלא מאי? הנתבע טוען כי הוא לא פרסם את המודעות נשוא כתב התביעה, ועל כן יש לדון בטענת הגנה זו.

4. זהות מפרסם המודעות – התובע טען, וחזר וטען כי הנתבע הוא זה שפרסם את המודעות, וזאת בעקבות סכסוך עסקי ביניהם. הנתבע מכחיש כי הוא זה אשר פרסם את המודעות, ואף מפנה לכתב האישום שהוגש כנגדו בגין פרסום מודעות אלו, וזיכוי באותו הליך, אלא שאין בזיכוי זה כדי להושיע את הנתבע, וזאת ממספר טעמים.

ראש וראשונה, הנתבע שכח לציין כי הוא זוכה מחמת הספק, דהיינו אין מדובר במצב בו בית המשפט בדק את הראיות, ומצא באופן פוזיטיבי כי אין בהן כל ממש, אלא מצב בו לא הצליחה התביעה במשפט הפלילי להוכיח את אשמתו של הנתבע "למעלה מספק רגיל". ראוי לציין כי בהליך הפלילי מצא בית המשפט (כבי' השופט זמיר) לנכון לבקר את משטרת ישראל ואופן חקירתה – או אי חקירתה – את תלונת התובע. כך למשל, ולמרות שמדובר בעבירות בתחום המחשב, נמנעה המשטרה מלתפוס את מחשבו האישי של הנתבע, וממילא לא עשתה כל ניסיון רציני לגלות באמת האם המודעות נשלחו ממחשבו של הנתבע, אם לאו. מחדל זה של משטרת ישראל היה בעוכריה של התביעה בהליך הפלילי, וכאמור הביא הדבר לזיכוי של הנתבע מחמת הספק.

מן המפורסמות הוא שלא נטל הראייה במשפט הפלילי, כנטל הראייה במשפט האזרחי, ובעוד שבמישור הפלילי נדרש רף גבוה להוכחת אשמתו של נאשם, במידה של "למעלה מספק סביר", הרי שבמישור האזרחי נדרש רף נמוך יותר, והנטל המוטל על התובע הוא להוכיח כי מאזן ההסתברות נוטה לטובתו, לשון אחר, על תובע בהליך אזרחי נדרש לשכנע את בית המשפט בצדקת טענותיו בשיעור של למעלה מ-50%, דהיינו 51%. אומר כבר עתה כי לעניות דעתי עמד התובע בנטל זה, ואבאר.

כזכור, טוען התובע כי המודעות שפורסמו באינטרנט, פורסמו על ידי הנתבע. התובע העיד כי כאשר התקשר לנתבע מיד לאחר שנודע לו על פרסום המודעות, הוא התרשם כי הנתבע ציפה לשיחה, ומכל מקום לא הופתע ממנה (עמ' 9 שורה 9). התובע סיפר כי הנתבע "ביקש לשמוע את נוסח המודעה... אז כשאמרתי לו שמדובר בחילופי זוגות, אז שמעתי את פרצי הצחוק של האנשים שהיו איתו ברכב, ואז הוא אמר לי "חכה זה עוד כלום, יש מודעות הרבה יותר חמות". אני הסברתי לנתבע שזה לא לעניין, ואני מאוד מבקש שיסיר את המודעות שהוא פרסם, והוא הבטיח לי שהוא יסיר אותם. מפה יכולתי להסיק שהוא פרסם אותם... הנתבע לא אמר לא פרסמתי את זה". (עמ' 9 שורות 9-15). התובע העיד בהגיונות כי "הנתבע לא אמר לי במילים האלה "אני פרסמתי" (עמ' 9 שורה 16). והנה, מתצהיר הנתבע ומעדותו בבית המשפט עולה כי הוא פרסם מודעות באינטרנט בשמו של התובע "אך לא באתר פיפ, ולא בהקשר מיני חלילה" (סע' 15 לתצהיר הנתבע), אלא מאי? בעדותו במשטרה (ת/2) הודה הנתבע כי "ונכון שאני שמתי מודעות ופרסמתי את שמו של רפי אסד וגם את הטלפון שלו בפרסומת סקס באתר האינטרנט שאני לא זוכר את שמו כרגע..." (שורות 15-18) אולם הוא הוסיף וטען כי אין מדובר במודעות שהוצגו לו על ידי החוקר, ודוק: בשלב זה הנתבע לא טען כי לא פרסם מודעות באתר

סקס, נהפוך הוא, הנתבע אישר כי פרסם מודעות באתר סקס בשמו של התובע, אולם לא את המודעה הספציפית שהוצגה בפניו, ולמעשה, בדבריו מחזק הנתבע את דברי התובע.

בהמשך הודה הנתבע בפני החוקר המשטרתי כי התובע אמר לו **"... שמע, שיחקת לי קטע יפה... וביקש ממני תבטל את ההודעה..."** (שם, שורות 22-23), והדעת נותנת שפנייתו של התובע לנתבע היתה בשל אותן מודעות סקס נשוא כתב התביעה. בחקירתו ניסה הנתבע לטעון כי פרסם מודעות בשם התובע **"לרבות באתרי סקס"** (עמ' 12 שורה 6) אולם הכחיש כי מדובר במודעות בעלי תוכן מיני. זה המקום לציין כי הנתבע לא המציא מיוזמתו בשום שלב את פלט מסירת ההודעות באינטרנט, והדבר פועל לחובתו, שכן מרגע שהודה שפרסם מודעות בשם התובע, בין היתר, באתר סקס, עבר אליו הנטל להוכיח תוכן של אותן מודעות, נטל שהוא לא עמד בו. הנתבע טען שהציג את המודעות בפני המשטרה וזו איבדה אותן (עמ' 13 שורות 20-21) אך לא המציא אישור על כך. בהמשך חקירתו בבית המשפט אישר למעשה הנתבע את גירסת התובע – כך למשל אישר שהתובע טלפן אליו וביקש להסיר את המודעות, ואישר כי דבריו עוררו צחוק.

כאשר הועלתה תמיהה מה מצחיק במודעות בנושא מכשירי הווס סינימה, הבהיר הנתבע כי **"התובע התקשר ואמר שמתקשרים אליו בנושא חילופי זוגות... זה שהוא אמר כזה דבר, זה הצחיק בפני עצמו. לא דיברנו על המודעה בקשר למכשירי הווס סינימה"** (עמ' 12 שורות 29-30) ואם כן? אם לא דובר על מודעות בדבר מכשירי הווס סינימה, איזה מודעות ביקש התובע מהנתבע להסיר? אין ספק ששיחת הטלפון **"המצחיקה"** נסבה סביב מודעות הסקס שפורסמו בשם התובע, ואין ספק כי התובע ביקש מהנתבע להסיר, והנתבע הסכים לכך. הנתבע ניסה להתפלפל וטען בחוסר תום לב מופגן כי **"אני לא פרסמתי מודעת סקס. אני פרסמתי באתר סקס. יש הבדל"** (עמ' 13 שורות 18-19) אלא שאינני מקבלת את דבריו. זה המקום לציין כי אני מעדיפה את גירסת התובע, ואינני מאמינה לנתבע אשר הותיר רושם גרוע ביותר בבית המשפט. עוד יצוין, כי באשר לאותה שיחת טלפון שהתקבלה ברכבו של הנתבע ועוררה גלי צחוק בקרב חבריו, נקל היה על הנתבע להביא את חבריו לעדות על מנת לאשר את גירסתו, והוא לא עשה כן, דבר המוביל למסקנה שאילו היה טורח ומביא את חבריו לעדות, היתה עדותם משמשת כנגדו, ומשכך, נמנע מהעדתם.

באשר לעדותו של מנהל אתר הסקס, מר אדם סתו – בעדותו במסגרת ההליך הפלילי חזר מר סתו וטען כי אינו זוכר את הנתבע – הנאשם באותו הליך. הוא אמר שהוא מכיר את הנתבע **"דרך האתר"** (עמ' 44 בת.פ. 220/01 שורה 24) אולם כשהתבקש להמציא פרטים, השיב מספר פעמים כי אינו זוכר (עמ' 45 שורות 12, 14, 31). מתברר כי לאחר המשפט פנה הנתבע אל מר סתו **"והזכיר לי מי הוא. הנתבע סיפר לי מי הוא מהאתר איפה נפגשנו וכו'"** (עמ' 5 שורות 9-11). בסיכומיו, מבקש ב"כ הנתבע לקבוע כי מר סתו שקרן, אלא שאינני יכולה לעשות כן ממספר סיבות. ראש וראשונה, לא התרשמתי שמדובר באדם

שלא העיד אמת, ובהחלט קיבלתי את הסברו. במאמר מוסגר יצויין כי באינטרנט קיים לכל פונה כינוי, והנני מקבלת את דברי מר סתו שהבהיר כי לאחר הדיון אמר לו הנתבע את כינויו, ואז נזכר בו מר סתו. עוד יש לציין כי מר סתו הינו עד נייטראלי אשר תוצאות המשפט אינן מענייניו, ואחת היא לו אם התובע יזכה במשפטו או יפסיד בו, ועל כן הנני מוצאת לנכון לייחס לדבריו משקל רב, וזאת בנוסף להתרשמותי ממנו, ועל כן, ולענייני דעתי הנני סבורה כי מר סתו העיד אמת הן בהליך הפלילי, והן במשפט בפניי.

נקודה נוספת ואחרונה שיש לציינה הינה מנהגו הפסול של הנתבע לפרסם מודעות באינטרנט בשם הנתבע, בלא שהתבקש לעשות כן, ממש כמו במקרה אשר בפניי. הנתבע לא הצליח להסביר מדוע פנה התובע דווקא אליו בטענות בדבר מודעות הסקס, ומדוע נעתר לבקשותיו לנסות ולהסיר את המודעות מהאתר. הסברו של הנתבע הינו חסר הגיון ובלתי משכנע לחלוטין, שכן הדעת נותנת שאילו לא היתה לו יד ורגל בפרסום אותן מודעות, הרי ממילא לא היה מסכים לעזור בהסרתן, מה עוד שבין התובע והנתבע נטוש סכסוך עסקי, והנתבע כועס על התובע בגין סכסוך זה.

לסיכום ייאמר שמאזן ההסתברות נוטה בבירור לטובת התובע, והנני קובעת כי הנתבע פרסם על התובע לשון הרע.

4. לאור האמור, ולנוכח הוראת סעי' 7 (א) לחוק איסור לשון הרע, הנני פוסקת לתובע פיצוי כספי בסך 35,000 ₪, בצירוף שכ"ט עו"ד בשיעור 20% בתוספת מע"מ כחוק, ובצירוף הוצאות אגרה.

המזכירות תעביר עותק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום ג' באייר, תשס"ו (1 במאי 2006) בלשכתי.

דליה גנות 552/05-54678313

דליה גנות, שופטת

ס. נשיא

000552/05 א 126 אורלי ש.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה